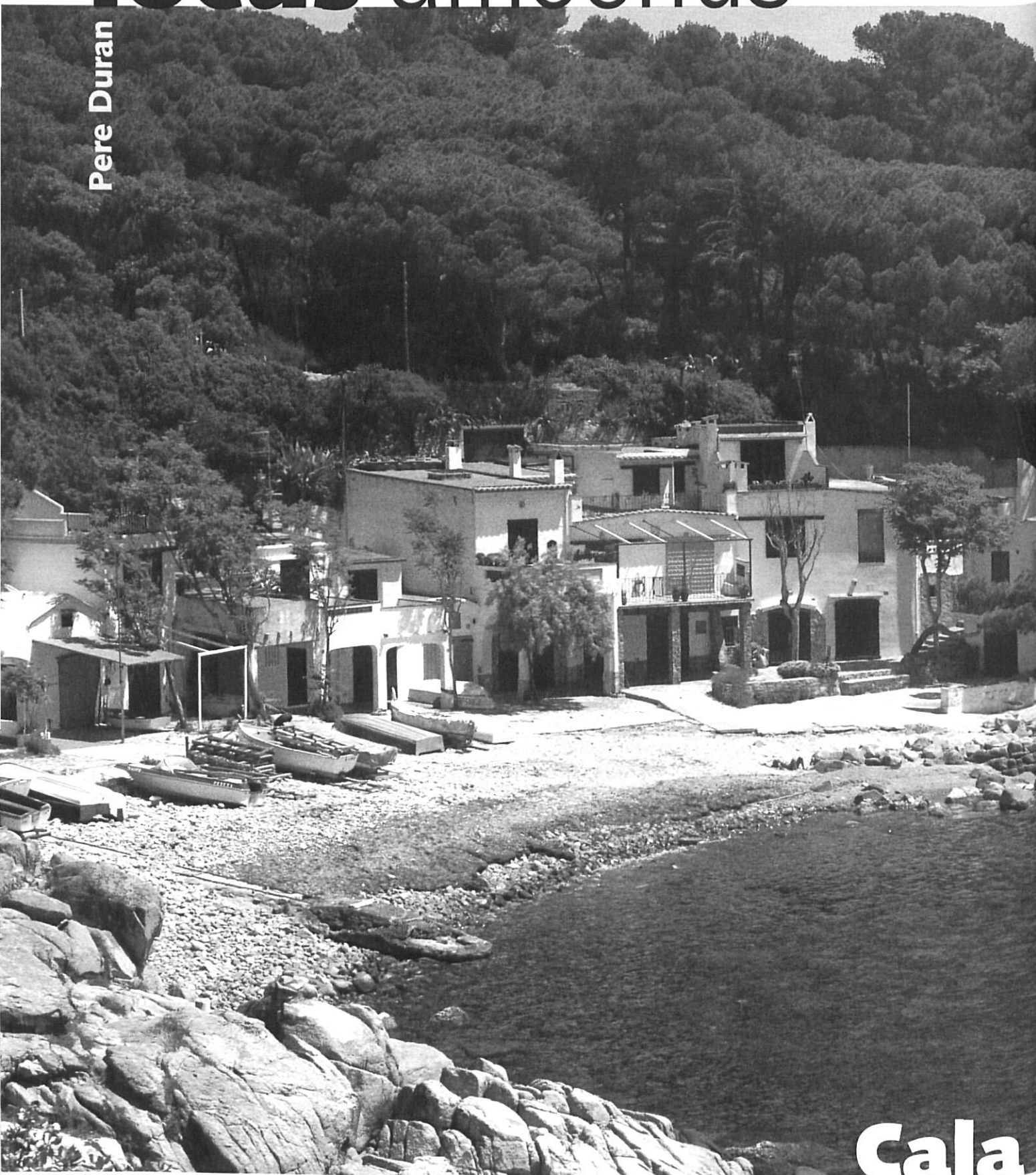

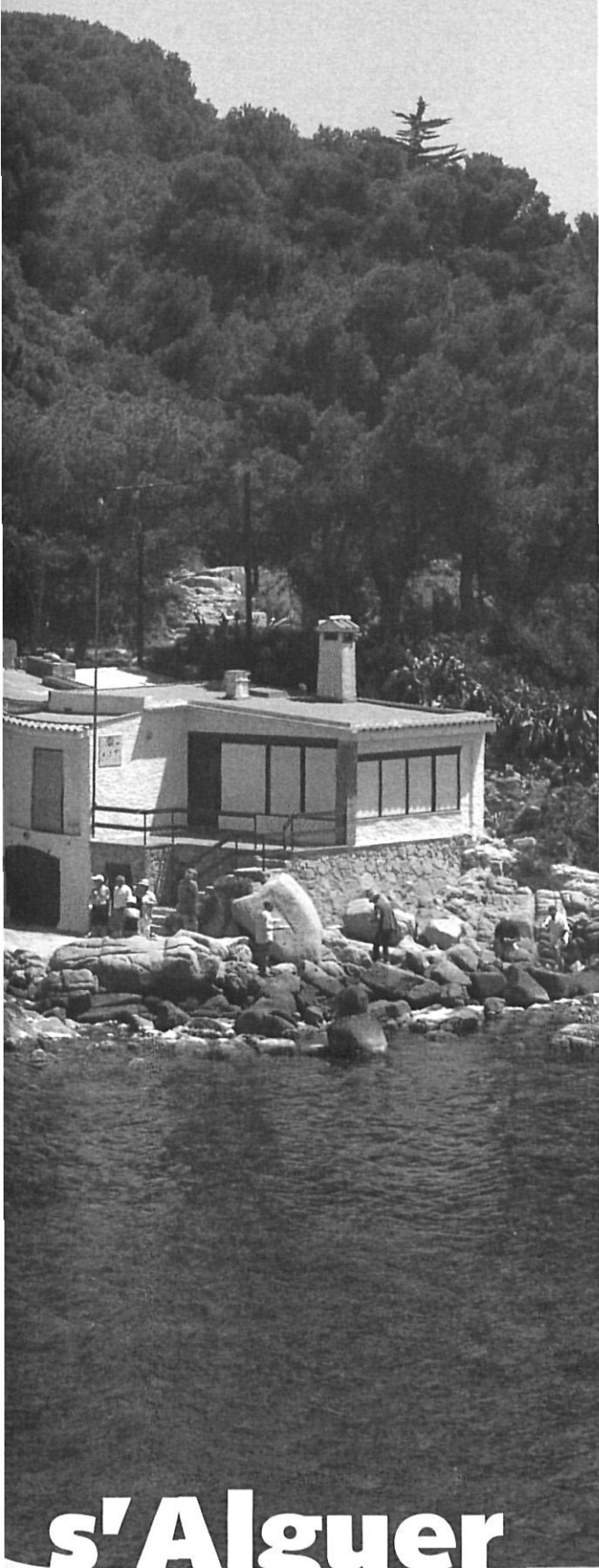
locus amoenus

Pere Duran

Cala

M. Carme Domènech i Puig

Fa temps, algunes dècades ja, l'experiència que tenia del mar era quasi mítica i mística, les nostres trobades no eren freqüents –cal tenir en compte que sóc de terra endins–. Però ja en aquella època, quan m'adonava de la presència del mar i de la seva immensitat, em semblava sublim. Mai me l'havia figurat com el que és, frontera entre cultures o pont entre civilitzacions, només el veia com una grandiosa bassa plana i gran fins a l'infinit. El que realment m'atreia era l'espectacle que m'oferia la costa, el confort de la seva sorra enfrontat amb la duresa dels penya-segats al capdamunt dels quals s'apilonaven, desbordants, nombroses pinedes. I el mar, tot ignorant el doll de bellesa que tenia al seu voltant, ho encerclava i limitava tot.

Anys més tard, temps de joventut, sols veia el mar com un immens aparador de cossos exposats a ingènues mirades adolescents, les vores del qual eren una font inesgotable de bellesa que mai aconseguia poder abastar; prou que intentava barallar-me amb un tros de paper per immortalitzar tan bell espectacle, però tot intent fou endebades.

Ara comprenc que aquells gargots no eren res més que una sensibilitat mal entesa. I m'adono que tot aquell bé de Déu de bellesa és el mar, és la costa, és la vegetació, és l'entorn físic que ens envolta. Però que sense l'acció humana tot seria molt diferent: aquesta és l'única responsable del desequilibri actual entre natura i progrés, i la nostra espècie, que es pensa que tot ho fa i tot ho pot, sovint ha de claudicar. Per sort el mar encara ens recorda que al llarg de mil·lennis no l'hem pogut canviar, malgrat que a les seves vores són molt pocs els racons que conserven aquell aire ancestral i harmònic de natura quasi intocada, on tan plàcidament ens trobem. Un dels indrets que encara té aquestes connotacions i que cal preservar per a testimoni i gaudi de generacions futures és cala s'Alguer.